

## Arrest

nr. 283 099 van 12 januari 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2022.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 september 2018 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 oktober 2019 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 30 juni 2020 met nr. 237 655 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingediend tegen deze beslissingen.

1.3. Op 1 september 2020 dienden verzoeker en zijn echtgenote een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 10 november 2020 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Bij arresten van 26 maart 2021 met nrs. 251 727 en 251 728 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen deze beslissingen.

1.5. Op 17 augustus 2020 trof verweerder beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote (bijlage 13quinquies). Bij arresten van 8 juli 2021 met nrs. 257 858 en 257 859 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen deze beslissingen.

1.6. Op 30 december 2020 dienden verzoeker en zijn echtgenote namens hun minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 14 maart 2022 verklaarde verweerder de in punt 1.6. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Bij arrest van 16 juni 2022 met nr. 274 182 vernietigde de Raad deze beslissing omdat verweerder een onvolledig administratief dossier had voorgelegd waardoor de Raad zijn wettigheidstoets niet kon uitoefenen.

1.8. Op 6 juli 2022 nam verweerder een beslissing waarbij hij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaarde. Bij arrest van 29 november 2022 met nr. 281 068 verwierp de Raad het hiertegen ingediende beroep.

1.9. Op 29 augustus 2022 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 20 september 2022 trof verweerder een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 12 januari 2023 met nr. 283 097 verwierp de Raad het hiertegen ingediende beroep.

1.11. Eveneens op 20 september 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoeker.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"De heer*

*Naam + voornaam: [H.M.K.H.]*

*geboortedatum: [...] 1979*

*geboorteplaats: [S.]*

*nationaliteit: Irak*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 7 dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

*In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*gezins- en familielevens : De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*

*hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022), advies voor echtgenote van betrokkene”*

1.12. Eveneens op 20 september 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoekers echtgenote, waarop tevens hun kinderen staan vermeld. Bij arrest van 12 januari 2023 met nr. 283 098 verwierp de Raad het hiertegen ingediende beroep.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”.

Hij betoogt als volgt:

### “EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd op 29 augustus 2022 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op basis van de medische situatie van de moeder van het gezin (mevrouw [I.M.]). Ook de vader van het gezin (de heer [H.M.]) werd vermeld in de aanvraag, als echtgenoot van mevrouw [I.M.].

Door de verwerende partij wordt op 20 september 2022 vervolgens een beslissing genomen, waarbij de aanvraag wordt afgewezen als onontvankelijk op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing, waarbij vervolgens een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten, draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

### TWEEDE ONDERDEEL

2. In de bestreden beslissing (stuk 1) wordt inzake de “gezondheidstoestand” gesteld dat er zich geen medische contra-indicatie zou voordoen bij een terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen gebaseerd wordt op het advies van de arts-adviseur van 19 september 2022 in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet:

*gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022)*

*Het advies waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing is evenwel behept met een (manifeste) beoordelingsfout, waardoor niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met de gezondheids-*

toestand van mevrouw [I.M.] (de echtgenote van de heer [H.M.]) zoals vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

3. De verzoekende partij diende op 29 augustus 2022 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op basis van de medische situatie van de moeder van het gezin en tevens de echtgenote van de heer [H.M.] (mevrouw [I.M.]).

De verzoekende partij voegde een standaard medisch attest (onder stuk 4 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. [L.B.], toe bij deze aanvraag. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 25 juli 2022. De identificatiegegevens van mevrouw [I.M.] werden duidelijk vermeld.

Naast het standaard medisch getuigschrift, voegde de verzoekende tevens een kopie toe van een psychiatrisch verslag (gevoegd onder stuk 5 bij de aanvraag).

Uit de voorgebrachte medische attesten blijkt dat mevrouw [I.M.] werd gediagnosticeerd met een psychose en paranoïde.

Zij werd hiervoor reeds opgenomen in het PZ Sint-Lucia hiervoor in de periode tussen 8 augustus 2021 en 17 augustus 2021. Dit betrof een gedwongen opname, ten gevolge van een psychotische decompensatie. Er werd een snelle opklaring vastgesteld tijdens de opname onder Zyprexa. Zij gaf aan hierdoor rust te hebben gevonden. Op 17 augustus 2021 kwam er vervolgens een vonnis tussen van de vrederechter waarbij de verdere gedwongen opname niet werd verlengd en zij het psychiatrisch ziekenhuis kon verlaten (zie het vermelde besluit op pagina 3 van stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Zij neemt tot op heden Zyprexa (5 mg), zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift (stuk 4, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). De werkzame stof van dit middel is olanzapine, hetgeen wanen en hallucinaties remt. De tabletten werken binnen een paar uur en blijft minimaal 1 dag lang werken (stuk 3).

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat de behandeling van mevrouw [I.M.] - waaronder dus ook de medicatie (Zyprexa) die zij dient te nemen - actueel gestopt zou zijn, hetgeen niet correct is.

Door de arts-adviseur wordt kennelijk verondersteld dat mevrouw [I.M.] enkel tijdens de gedwongen opname in het psychiatrisch ziekenhuis behandeld werd met Zyprexa, terwijl net het tegendeel blijkt uit punt C van het standaard medisch getuigschrift. Het is net door de inname van Zyprexa - een snel werkend middel tegen wanen en hallucinaties - dat de toestand van mevrouw [I.M.] kon stabiliseren. Daarom neemt zij - tot op heden - dit middel dat voor haar dan ook essentieel is en een actuele behandeling uitmaakt.

Uit de voorgebrachte medische attesten blijkt dat mevrouw [I.M.] werd gediagnosticeerd met een psychose en paranoïde.

Zij werd hiervoor reeds opgenomen in het PZ Sint-Lucia in de periode tussen 8 augustus 2021 en 17 augustus 2021. Dit betrof een gedwongen opname, ten gevolge van een psychotische decompensatie. Er werd een snelle opklaring vastgesteld tijdens de opname onder Zyprexa. Zij gaf aan hierdoor rust te hebben gevonden. Op 17 augustus 2021 kwam er vervolgens een vonnis tussen van de vrederechter waarbij de verdere gedwongen opname niet werd verlengd en zij het psychiatrisch ziekenhuis kon verlaten (zie het vermelde besluit op pagina 3 van stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

De gevolgen van de inname van het middel Zyprexa staan derhalve centraal.

Zij neemt ook tot op heden Zyprexa (5 mg), zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift (stuk 4, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). De werkzame stof van dit middel is olanzapine, hetgeen wanen en hallucinaties remt. De tabletten werken binnen een paar uur en blijft minimaal 1 dag lang werken (stuk 3). Door de inname van dit middel blijft haar toestand (redelijk) stabiel.

De arts-adviseur stelt daarentegen in zijn advies letterlijk: "actueel is de behandeling gestopt", "de toen ingestelde therapie is ondertussen gestopt" en "uit de gegevens blijkt niet dat betrokkene actueel nood heeft aan een actieve opvolging en behandeling".

*De actuele medicamenteuze behandeling (Zyprexa) komt nergens ter sprake, in strijd met het belang van dit middel op de medische situatie van mevrouw [I.M.] (zoals hierboven aangehaald).*

*Dit betreft een (kennelijke) beoordelingsfout van de arts-adviseur.*

*Ten overvloede, merkt de verzoekende partij nog op dat mevrouw [I.M.] kampt met een psychose en paranoïde, hetgeen onder controle kan worden gehouden met het middel Zyprexa. Het effect van dit middel wordt dan ook nadrukkelijk beschreven in het verslag van psychiater naar aanleiding van haar gedwongen opname (zie stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).*

*Indien de arts-adviseur derhalve stelt dat er zich geen incident meer heeft voorgedaan “sinds 1 jaar”, dan dient net rekening te houden worden met de effecten van Zyprexa en de noodzaak van dit middel dat zij tot op heden neemt. De actuele medicamenteuze behandeling (Zyprexa) komt echter nergens ter sprake in het advies van de arts-adviseur, in strijd met het belang van dit middel op de medische situatie van mevrouw [I.M.] (zoals hierboven aangehaald).*

*Dat zij dit middel blijvend dient te nemen, vormt bovendien het bewijs van een blijvende onderliggende aandoening (een psychose en paranoïde). Ook hiermee diende de arts-adviseur rekening te houden, hetgeen niet is gebeurd.*

#### **DERDE ONDERDEEL**

*4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

*Dit geldt in het bijzonder gelet op de langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is in België en de belangen van de minderjarige kinderen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen gekend in het administratief dossier (zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).*

*De bestreden beslissing van 20 september 2022 omvat echter geen afdoende motivering inzake de (bekende) persoonlijke situatie van de verzoekende partij.*

*5. De verzoekende partij - de heer [H.M.] - behoort tot een gezin (moeder en vader) met vier minderjarige kinderen (vier dochters, geboren in 2007, 2008, 2012 en 2014). Het gezin is in België sinds 11 september 2018.*

*Verzoeker draagt als vader zorg voor zijn vier minderjarige kinderen.*

*De minderjarige kinderen [D.], [D.], [D.] en [D.] zijn verblijvende in België sinds 11 september 2018. Zij groeiden verder op in België. De minderjarige kinderen zijn alhier schoolgaand en hebben hier hun sociale banden ontwikkeld.*

*Door de bestreden beslissing zou de vader van het gezin evenwel genoodzaakt worden om België te verlaten en terug te keren naar Irak. Hierdoor zouden de gezinsbanden worden doorbroken, terwijl het in het belang is van de minderjarige kinderen dat zij verder kunnen opgroeien bij hun beide ouders (waaronder dus ook verzoeker). De minderjarige kinderen werden bovendien enkel vermeld op een aparte beslissing voor de moeder van het gezin (mevrouw [I.M.]), waarbij een bevel werd opgelegd om het grondgebied te verlaten. Dit betreft evenwel een aparte beslissing, waardoor het risico bestaat dat verzoeker van zijn gezin zal worden gescheiden omdat dit twee aparte bestuurshandelingen uitmaken. De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen evenals deze van verzoeker.*

*Bovendien wordt er geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.*

*Verzoeker verliet namelijk reeds zijn woning met zijn gezin op 19 juli 2017, derhalve meer dan vijf jaar geleden. Hij reisde naar Erbil en nadien naar Turkije. De (gedwongen) terugkeer van verzoeker naar zijn regio van herkomst zal hem voor grote uitdagingen stellen, onder meer om te voorzien in zijn essentiële*

basisbehoeften en die van zijn gezin. Verzoeker is ondertussen vertrouwd geraakt met de “westerse” waarden en normen. Hij heeft evenmin een inkomen of huisvesting in Irak en zou zijn leven volledig moeten heropbouwen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet nochtans dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM evenals de artikelen 3, 6, 8 en 29 IVRK, dringt zich op.

6. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

*Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).*

*Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.*

*Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.*

*Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).*

*Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.*

*In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.*

*Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.*

*De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Irak werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.*

*Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”*

2.2. Wat betreft de schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring

van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt hierin aangegeven dat verzoeker overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald is hij niet in het bezit van een geldig visum. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, motiveert verweerder eveneens concreet over de elementen die staan opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk over verzoekers gezins- en familieleden, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand (cf. punt 2.11)

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. In een eerste onderdeel van het middel verwijst verzoeker naar het beroep ingediend bij de Raad tegen de in punt 1.10. bedoelde beslissing waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Hij beroept zich op de “*goede rechtsbedeling*” om te stellen dat ingeval de Raad zou oordelen dat het voormelde beroep gegrond is, de bestreden beslissing die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht als de in punt 1.10. bedoelde beslissing, uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald en te worden vernietigd.

2.7. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 1.10. waaruit blijkt dat het beroep ingediend tegen de beslissing waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard werd verworpen. Verzoekers betoog dat is geënt op de hypothese dat het beroep gegrond is, kan dan ook niet worden gevolgd.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.8. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat verweerder niet op zorgvuldige wijze rekening houdt met de gezondheidstoestand van zijn echtgenote door, voor wat betreft de evaluatie van de gezondheidstoestand in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, te verwijzen naar het medisch advies dat werd verstrekt door de arts-adviseur op 19 september 2022 en te oordelen dat er

geen medische contra-indicatie is voor de terugkeer naar het land van herkomst. Volgens verzoeker is dit medisch advies immers behept met een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker herhaalt hierbij integraal zijn argumentatie uitgewerkt in het beroep gericht tegen de in punt 1.10. bedoelde beslissing.

2.9. Het volstaat te verwijzen naar het in punt 1.10. bedoelde arrest van de Raad waarbij het beroep werd verworpen. Verweerder kan in de bestreden beslissing dan ook terecht steunen op het medisch advies van de arts-adviseur om te besluiten dat er *“geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022)”* is.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.10. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek van zijn persoonlijke situatie vergt. Hij verwijst hiervoor naar het administratief dossier waarin zich de in punt 1.6. bedoelde aanvraag bevindt. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met en geen afdoende motivering bevat over zijn persoonlijke situatie. In wat kan worden beschouwd als een eerste concreet punt van kritiek, haalt verzoeker aan dat hij door de bestreden beslissing is genoodzaakt om terug te keren naar Irak waardoor de gezinsbanden met zijn minderjarige kinderen worden doorbroken. Hij wijst erop dat zijn minderjarige kinderen enkel worden vermeld op de bijlage 13 van zijn echtgenote waardoor volgens hem het risico bestaat dat hij van zijn gezin zal worden gescheiden. Hierdoor worden de belangen van zijn kinderen evenals hun *“fundamentele grondrechten”* en deze van hemzelf geschonden, aldus verzoeker. In wat kan worden beschouwd als een tweede punt van kritiek, argumenteert verzoeker dat een terugkeer naar zijn regio van herkomst, die hij meer dan vijf jaar geleden heeft verlaten, hem voor grote uitdagingen zal stellen, onder meer om in zijn essentiële basisbehoeften en deze van zijn gezin te voorzien. Hij haalt aan dat hij ondertussen is vertrouwd geraakt met de westerse waarden en normen, dat hij geen inkomen of huisvesting heeft in Irak en dat hij zijn leven volledig moet heropbouwen. Deze belangen werden volgens verzoeker onvoldoende in overweging genomen door verweerder.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Wel legt deze bepaling op dat verweerder bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met het gezinsleven, het belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder tot uiting heeft laten komen dat hij rekening heeft gehouden met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij kan dus niet worden verweten de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen te hebben geschonden. Immers kan in de bestreden beslissing uitdrukkelijk worden gelezen:

*“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*

*hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022), advies voor echtgenote van betrokkene”.*

2.12. Waar verzoeker verwijst naar de in punt 1.6. bedoelde aanvraag, ziet de Raad niet in waarom hij verwacht dat verweerder nog eens motiveert aangaande elementen die hij heeft aangehaald in deze aanvraag, daar waar hij hierover reeds eerder een beslissing heeft getroffen (cf. punt 1.8.). Blijkens deze beslissing heeft verweerder gemotiveerd aangaande het schoollopen van verzoekers kinderen en hun sociale banden die zij hier zouden hebben ontwikkeld. Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen (cf. punt 1.8.).

2.13. Voor wat betreft zijn eerste punt van kritiek, kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat de gezinsbanden zullen worden doorbroken bij een terugkeer naar Irak waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat deze “[...] *geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.*” Dit is een pertinente en correcte overweging vermits aan verzoekers echtgenote ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt waarop hun kinderen worden vermeld. Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt dat *“het hele gezin het voorwerp uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het feit dat aan de verzoekende partij en zijn partner twee onderscheiden beslissingen werden betekend, doet hieraan geen afbreuk”*. De bescherming van artikel 8 van het EVRM houdt voorts niet in dat de gezinseenheid enkel in België kan blijven behouden.

2.14. Voor wat betreft zijn tweede punt van kritiek, beperkt verzoeker zich tot algemene beweringen dat het een grote uitdaging zal zijn om in Irak te voorzien in zijn essentiële basisbehoeften en deze van zijn gezin en dat hij er geen huisvesting of inkomen zal hebben. Dit alles wordt niet geconcretiseerd noch gestaafd met minstens een begin van bewijs. Verzoeker poneert dat hij ondertussen vertrouwd is geraakt met de westerse waarden en normen maar dit kan de bestreden beslissing evenmin aan het wankelen brengen. Het is duidelijk dat verzoeker een terugkeer naar Irak niet aangewezen acht en zijn leven hier verder wil uitbouwen samen met zijn gezin, maar dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.15. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met of niet afdoende werd gemotiveerd over zijn persoonlijke situatie. Verzoeker kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen door zijn afsluitend theoretisch betoog betreffende artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA